

[Aage Fogh.]

Tyskerne. Da var det ikke alene forsvarligt, men udmærket, at vi anvendte den. Men nu, da den til Dels kan vende sig imod danske Interesser, finder jeg det uforsvarligt at opretholde den, og derfor vil jeg paa mit Partis Vegne anbefale, at vi til sin Tid stemmer imod det Forslag, der er stillet om Lovens Forlængelse.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Idet jeg tillader mig at henvise til de Bemærkninger, jeg fremsatte, da vi havde Lovforslaget til første Behandling, finder jeg ingen Anledning til at forlænge Debatten i det uendelige og skal derfor nøjes med at anbefale, som Ordførerne for Det radikale Venstre, de Konservative og Venstre har tilraadet, at man stemmer imod det foreliggende Forslag. Jeg tror ikke, man vil fortryde, at man afskaffer dette Stykke Krigstidslovgivning, som vi her har haft.

Gustav Pedersen: Naar Udvalgets Ordfører vil paastaa, at vi ikke har prøvet en Realitetsdrøftelse, vil jeg gerne dertil sige, at vi har under Udvalgsbehandlingen understreget, at vi var villige til at forhandle om de Ændringer, man eventuelt kunde tænke sig fra anden Side som en Motivering for at gaa med til en Forlængelse af Loven. Naar det imidlertid overhovedet ikke er stillet i Udsigt, at man under nogen Form vilde gaa med til en Forlængelse, naar der ikke er nævnt eet Punkt, som kunde give Aarsag til en Forhandling, gad jeg nok vide, hvordan det skulde være muligt at faa en Realitetsdrøftelse i Gang. Ordførerens Bemærkninger om, at vi selv ønskede Sagen afsluttet, falder mig lidt ejendommelige. Den ærede Ordfører kan dog ikke være uvidende om, at Loven udløber med Udgangen af Marts Maaned d. A. Jeg har ikke ønsket Sagen behandlet i Dag, jeg har sagt, at vi gerne ventede til Lørdag, men det ønskede Ordføreren ikke. Vi har altsaa været villige til at prøve enhver Mulighed indtil den sidste Dag.

Det kan derfor ikke med Rette paastaas, at vi vil forcere Afslutningen paa et for tidligt Tidspunkt. Men det afgørende er, at der hverken fra den højtærede Ministers eller fra noget af de andre Partiers Side har været stillet et Forslag, der bare gav Anvendning af Mulighed for Forhandling. Vi har jo ikke ønsket Ændringer i Loven. Vi har stillet et Forslag om, at den løber videre, og saa skal en Forhandling dog indledes med, at man stiller sine Modforslag fra den

anden Side, for ellers er det ikke en Forhandling.

Til det ærede Medlem Hr. Aage Fogh vil jeg gerne sige, at det forbavser mig noget, at det, at der arbejder flest Kvinder i Tekstilbranchen, skulde være en særlig Aarsag til, at man gaar imod en Lov om Arbejdsfordeling. Jeg troede, at vi havde lige Ret for Kvinder og Mænd i dette Land, og det, at det er Kvinder, der har lært et Fag, som hører til en Industri, og som paa forskellig Maade særlig har dygtiggjort sig inden for dette Omraade, skal vel ikke gøre dem inferiøre, saa de ikke længer kan faa den Beskyttelse af erhvervsmæssig Karakter, som man i øvrigt kan anse for naturlig. Derfor forekommer det mig noget søgt, at det ærede Medlem Hr. Aage Fogh anfører, at da han nu har set Materialet og opdaget, at der var 66 pCt. Kvinder, vil han ikke gaa med.

Det ærede Medlem Hr. Aage Fogh omtalte endvidere det Forhold, at Arbejdsgiverne ikke har været i Deputation. Nej, det kan godt være, og det er vel ogsaa muligt, at dem, det først gaar ud over, er Arbejderne. Det er dem, der bliver skubbet ud i Arbejdsløshed og skal prøve paa at skaffe sig Muligheder et andet Sted, hvad der for de flestes Vedkommende ikke er saa let. Men det behøver jo ikke at være ensbetydende med, at Arbejdsgiverne i alle Tilfælde ønsker Arbejdsfordelingsordningerne fjernet. Hvis det var Tilfældet, kunde de nemlig saa let faa det gjort paa anden Maade, for de kunde bare meddele: nu vil vi ikke have denne Ordning længer. De kan endda gøre det saadan, at de med en Dags Varsel kan forhøje Arbejdstiden, hvis det er nødvendigt. Arbejdsfordelingsordningen fastsætter ikke en Maksimalarbejdstid, der er lavere end den normale Arbejdstid; det vil altsaa sige, at hvis man har Brug for at forlænge Arbejdstiden, kan man uden videre gøre det. Men hvis nu den enkelte Arbejdsgiver ikke selv vil komme og forlange Arbejdsfordelingsordningen fjernet, saa har hans Branche den Udvej, at den kan gaa til Nævnet, saa kan det afgøre det.

Der staaar stadig væk tilbage det Spørgsmaal — og det har vi under hele Debatten overhovedet ikke faaet Svar paa — hvorfor man ikke vil gaa den Vej at lade Arbejdsfordelingsnævnet fjerne de Arbejdsfordelingsaftaler, der er overflødige, eller som muligvis binder Arbejdskraften paa et forkert Sted, og saa i øvrigt have Loven disponibel for de Tilfælde, hvor der bliver Brug for den — for jeg tror ikke, nogen af de Herrér